

dagi suremat posti, taaskus ei olle? Se tühhi assi ei paane mind lohkuma! Wandugo neimad sadda-
korda mulle ulkatust: ma sadan nende wanded
tuulde. Saatke tühjad murred tuulde, armas lesse-
poeg, neimad ei wödi mulle middagi tehha. Astuge
tuppa, leiba wötna. Teile õnnels püüdsin tänic
laiks nored meikad, mis teile wiistist maitsevat.
Ürge nimetage Ermelinale fest sõna, mispärrast seie
fullite; naisterahwas teeb parimust wärblase. Onne
lähhen teiega seltsis kuuninga kotta."

Irmabbe töutas elo ja warra röemoga sobra
luuastuseks anda; Reinowadder tänas lahke lubba-
misse eest, ütteldes: "Kui nad mulle mahti annatavad
wabbandaba, siis pettan libbeda kelega kuuninga ja
teised ißandid."

Tuppa astudes leidsid neimad magguna roa jubba
lunal. Nored meikad maitsesid iggaühhele mokka-
mööda. Söma lunal ütles Reinowadder mätale:
"Wadake miño wišakaid poegi! Rossel ja pišofe
Rein satvad mõlemiad ükskord meie sugguwössale
auuks. Weiskeid selmid aksarvad jubba isse toitu
püüdma ja tevad mulle iggapääw röemo; üks napsab
faña pooleks, teine tuisese ja pardi poea. — Metas
lusides öppetan neid, suida küttide, koerte ja lin-
gude eesti nahka peatvad oidma; mõne näddala pär-
rast wödin neid üksi sagile läffitada. Mängides sas-
siwad kohhe teine teise kõrri siin, ja en nõnda
öppinud, et kohhe kuned tutja peale ja ambad kör-

risse aksarad, sellsepärrast ükski loom nende kūusis
kua ei sippelda."

Irmabbe kostis: "Nisuggused lapsed tevad
wañemale röemu ja meie sugguwössale auv."

Reinowadder vallus juttu löppetada ja puhtama
eita. Verrenaine oli vöhku pörtandale pannud,
kuhhu peale sõit ühheskoos puhtama eitfid. Rei-
nowadderi ißanda pülsid sõelusid püüli, ei tulnud
öotsal uñi temä silma. Enne kootu töüs ta
asjmelts ja ütles filmi lajkudes naisele: Olge mut-
reta, kallis ing! ma lähhen leslepoeaga kuuninga
kotta mõnda tühja aja selletama. Pange illusast
majja ja lapsi tähhele. Peaks seddagi miño järvale
küstma, sellele andke lahkeid lühhidelt wastust, pit-
kemat lõrri ehk lõrwa sõssimisi ei ole kusfil tarvis.
Piddage wärtawad ja uksed luffus; tühjad murred
sautke tuulde!

Ermelina wastas: "Utmäs mees! mis teid
kuuninga kotta sunnib miñema? Wai kas unnusta-
site wimast luggu, kus waewaga wöllast peasite?"

"Tühhi tuul!" naeratas Reinowadder. "Kan-
nepid on alles külwanata, kust mulle wölla obbe-
liko tehhakse. Ma ilmas juhtub mõnda: üks fautab
sutäie ammasde wahhest, teine leiab odetud kassust
foggemata kahju! Tühja aja tallitusel pean kuuninga
ette miñema; waenlaste ulk ei tohhi miñusse pu-
tuda. Nende ruñmalad nõuupidamised lähwad tühja.
Juñmalaga, armole! — Sedda üteldes aetus ta
mätaga uksest välja.